

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2822/05
26.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Надежде Радевић, Стојана Јокића и Владимира Тамаша, чланова већа, у парници тужилаца: 1) АА, чији је старалац АА1, 2) ББ, 3) ВВ, чији је заједнички пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ГГ, чији су пуномоћници БВ и БГ, адвокати, ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. 811/05 од 18.08.2005. године, у седници већа одржаној 26.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж.бр. 811/05 од 18.08.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Краљеву П 1759/04 од 03.03.2005. године ставом I изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца АА, ББ и ВВ, да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен дана 15.03.2000. године у предмету Општинског суда у Краљеву Р. 107/00 између ПП, као примаоца издржавања и туженог ГГ, као даваоца издржавања, као неоснован. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев истих тужилаца да се тужени ГГ обавезе да тужиоцима преда у државину стан који се налази у Краљеву у згради ДД, као неоснован. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка плати 50.000,00 динара.

Побијаном пресудом Окружног суда у Краљеву Гж. бр. 811/05 од 18.08.2005. године одбијене су као неосноване жалбе странака, а пресуда Општинског суда у Краљеву је потврђена.

Против наведене другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је, на основу члана 403. у вези члана 396. ЗПП ("Сл.гл.РС" бр. 125/04), раније одредбе члана 386. савезног ЗПП, испитао побијану пресуду и нашао да ревизија није основана

Према утврђеном чињеничном стању покојни ПП, супруг првотужиље АА и отац тужилаца ВВ и ББ, закључио је са туженим уговор о доживотном издржавању дана 15.03.2000. године. Овим уговором тужени се као давалац издржавања обавезао да сада покојног ПП, примаоца издржавања, храни, негује, облачи, пружа помоћ-медицинску и др., набавља огрев, а после смрти сахрани, изда подушја по месним обичајима, огради гроб и сагради споменик. Покојни ПП се обавезао да му после смрти остави стан површине 33м2, који се налази у ___ и покретне ствари затечене у стану до тренутка његове смрти. Стан који је предмет овог уговора пок. ПП је добио у закуп решењем у коме је само он наведен да га користи. Стан је откупио 11.05.1992. године искључиво од својих средстава од "ТТ", где је био запослен. Поред наведеног стана и покретних ствари у њему, пок. ПП је поседовао и друге непокретности по основу наслеђа. Пет-шест месеци пре смрти, његово здравље се погоршало, међутим, био је покретан. Тужени ГГ, давалац издржавања, је извршио све своје уговорне обавезе и у свему се старао о пок. ПП (доносио му храну, набављао огрев, водио га код лекара, посећивао, а после смрти пок. ПП организовао је његову сахрану, парастосе, закупио гробно место и подигао надгробни споменик). Брачна заједница између сада пок. ПП и тужене АА фактички је престала да постоји 20 година пре него што је он добио стан од предузећа у коме је био запослен, а који представља предмет спорног уговора о доживотном издржавању. Тужиља АА се у тај сан није уселила, јер је због болести живела код своје сестре у другом месту- ___. Она није ничим допринела стицању предметног стана, који је пок. ПП откупио из своје посебне имовине. У стан се нису уселили ни тужиоци ББ и ВВ, деца пок. ПП.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужилаца за раскид спорног уговора о доживотном издржавању због неизвршења уговорних обавеза туженог, као неоснован.

Право на раскид уговора о доживотном издржавању због неизвршавања даваоцевих обавеза је имовинског карактера и после примаоцеве смрти прелази на његове наследнике који могу поднети тужбу за раскид уговора. Тужиоци су као законски наследници сада пок. ПП, примаоца издржавања, после његове смрти поднели тужбу за раскид предметног уговора о доживотном издржавању због неизвршења уговорних обавеза туженог, као даваоца издржавања. Међутим у поступку проведеном по овој тужби утврђено је да је тужени извршио своје уговорне обавезе према примаоцу издржавања-сада пок. ПП стога

утврђено је да је тужени извршио своје уговорне обавезе према примаоцу издржавања сада пок. ПП стога су нижестепени судови правилно нашли да нису испуњени законски услови за раскид тог уговора.

Овај суд је ценио и наводе ревизије о томе да стан који представља предмет уговорне обавезе примаоца издржавања-пок. ПП, улази у режим заједничке имовине тужиље АА и сада пок. ПП, јер је откупљен у време трајања њиховог брака.

Правилно су нижестепени судови закључили да сама околност што је предметни стан откупљен у време када се сада пок. ПП формално налазио у браку са тужиљом АА, не представља разлог и битан услов због којег би стан у смислу члана 321. Закона о браку и породичним односима Србије ушао у режим заједничке имовине и давао право тужиљи АА на својински удео по основу заједничке тековине на том стану.

И Врховни суд налази да суштинско непостојање брачне заједнице у дугом временском периоду пре него што је пок. ПП стан добио у закуп, искључује могућност стицања својинског удела по основу заједничке тековине на спорном стану стога су супротни наводи ревизије неосновани. И под условом да је тужиља АА била суносилац станарског права, нису испуњени услови из члана 321. Закона о браку и породичним односима Србије тј. за примену правила о заједничком стицању у брачној заједници, јер је по тој одредби основни услов за стицање заједничке својине да је ствар стечена радом у брачној заједници, што овде није случај. Како тужиља АА није својим радом или приходима од своје посебне имовине допринела у отплати откупне цене, стан није постао заједничка својина сада пок. ПП и тужиље АА. Такође, пок. ПП је из истих разлога могао да располаже и покретном имовином која се налази у стану и која је одредива у смислу њене идентификације.

Имајући у виду наведене околности, као и чињеницу да је тужени своје обавезе из спорног уговора о доживотном издржавању савесно извршио, нема правног основа за раскид уговора. Из тих разлога је одлучено као у изреци ове пресуде.

Већи део навода ревизије односи се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што у смислу члана 398. став 2. ЗПП ("Сл. гл. РС", бр. 125/04), не може бити разлог за изјављивање ревизије.

Са изложеног, Врховни суд је на основу члана 405. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн